A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített tizedik tanács)

2025. január 22.*

„Gazdasági és monetáris unió – Bankunió – A hitelintézetekre és bizonyos befektetési vállalkozásokra vonatkozó Egységes Szanálási Mechanizmus (ESZM) – Egységes Szanálási Alap (ESZA) – Az ESZT 2019. évi előzetes hozzájárulásokról szóló határozata – Az (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. és 14. cikke – A »státus megváltozásának« fogalma – Intézményvédelmi rendszer – Jogellenességi kifogás”

A T-498/19. sz. ügyben,

a **Banco Cooperativo Español, SA** (Madrid [Spanyolország], képviselik: D. Sarmiento Ramírez-Escudero és J. Beltrán de Lubiano Sáez de Urabain ügyvédek)

felperes

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: M. Rius Riu és C. De Falco, meghatalmazotti minőségben, segítőik: B. Meyring, F. B. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch és S. Ianc ügyvédek)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Steiblytė, P. Němečková és D. Triantafyllou, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített tizedik tanács),

tagjai: A. Kornezov elnök, E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (előadó) és L. Spangsberg Grønfeldt bírák,

hivatalvezető: S. Jund tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2024. július 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: spanyol.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes, a Banco Cooperativo Español, SA az Egységes Szanálási Testületnek (ESZT) 2022. augusztus 8-i SRB/ES/2022/47 határozatának az őt érintő részében való megsemmisítését kéri, amely az Egységes Szanálási Alapba (ESZA) fizetendő 2019. évi előzetes hozzájárulásokról szóló, 2019. április 16-i SRB/ES/SRF/2019/10 határozatának annyiban történő visszavonásáról szól, amennyiben az az I. mellékletében említett intézményekre vonatkozik, és kiszámítja ezen intézmények ESZA-hoz való 2019. évi előzetes hozzájárulásait (a továbbiakban: megtámadott határozat).

A jogvita előzményei és a kereset előterjesztését követő tényállás

2 A felperes Spanyolországban székhellyel rendelkező hitelintézet. Tagja a Banco Cooperativo IPS intézményvédelmi rendszerének (a továbbiakban: IPS), amelyet a Banco de España (spanyol nemzeti bank, Spanyolország) 2018 márciusában engedélyezett a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) 113. cikkének (7) bekezdésével összhangban.

3 Az Egységes Szanálási Alapba (ESZA) fizetendő 2019. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló, 2019. április 16-i SRB/ES/SRF/2019/10 határozattal (a továbbiakban: eredeti határozat) az ESZT a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.) 70. cikke (2) bekezdésének megfelelően meghatározta az e rendelet 2. cikke és 67. cikkének (4) bekezdése együttesen értelmezett rendelkezéseinek hatálya alá tartozó intézmények (a továbbiakban: intézmények), köztük a felperes ESZA-hoz való előzetes hozzájárulásait (a továbbiakban: előzetes hozzájárulások) a 2019. évre vonatkozóan (a továbbiakban: 2019. évi hozzájárulási időszak).

4 2019. április 29-i beszedési értesítésében a Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, banki szanálási alap, Spanyolország) mint a 806/2014 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének 3. pontja értelmében vett nemzeti szanálási hatóság arra kötelezte a felperest, hogy fizesse meg a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának az ESZT által meghatározott összegét.

5 2022. augusztus 8-án az ESZT elfogadta a megtámadott határozatot, amellyel visszavonta és felváltotta az eredeti határozatot. A megtámadott határozat (15)–(18) preambulumbekezdése szerint e határozat célja az eredeti határozat indokolása hiányának orvoslása volt, amelyet az ESZT a 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítéletet (C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601), valamint a 2022. március 3-i ESZT kontra Portigon és Bizottság végzést (C-664/20 P, nem tették közzé, EU:C:2022:161) és a 2022. március 3-i ESZT kontra Hypo Vorarlberg Bank végzést (C-663/20 P, nem tették közzé, EU:C:2022:162) követően állapított meg.

6 A felperes részére 2022. szeptember 19-én kézbesítették a megtámadott határozatot.

7 A felperes és az ESZT nem ért egyet a felperes 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából figyelembe veendő elemeket illetően. Közelebbről, a felperes úgy véli, hogy az ESZT-nek figyelembe kellett volna vennie, hogy 2018-ban egy IPS-ben vett részt, ezt azonban az ESZT nem tette meg.

A megtámadott határozat

8 A megtámadott határozat szövegéhez négy melléklet kapcsolódik, amelyek a felperest érintik.

9 A megtámadott határozat főszövege ismerteti a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások meghatározásának folyamatát, amely valamennyi intézményre irányadó.

10 Közelebbről a megtámadott határozat 6. szakaszában az ESZT a 2019. évi hozzájárulási időszak tekintetében meghatározta a 806/2014 rendelet egységes alkalmazási feltételeinek az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulás tekintetében történő meghatározásáról szóló, 2014. december 19-i (EU) 2015/81 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2015. L 15., 1. o.) 4. cikkében említett éves célszintet (a továbbiakban: éves célszint).

11 Ezenkívül az ESZT kifejtette, hogy az éves célszintet a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szanálásfinanszírozási rendszerhez való előzetes hozzájárulás tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2014. október 21-i (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2015. L 11., 44. o.; helyesbítés: HL 2017. L 156., 38. o.) 16. cikkének megfelelően a betétbiztosítási rendszerek által közölt adatok alapján kapott, az összes intézmény biztosított betéteinek 2018. évi összege 1,15%-ának egynyolcadában állapította meg.

12 A megtámadott határozat 7. szakaszában az ESZT ismertette a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások kiszámítása során követendő módszert.

13 A megtámadott határozat 7. szakaszában az ESZT azt is kifejtette, hogy a sajátos jellemzőikre tekintettel átalányjellegű hozzájárulást fizető intézményektől eltérő intézményeknek a kockázati profiljukhoz igazított előzetes hozzájárulást kell fizetniük, amelyet az ESZT a következő főbb szakaszoknak megfelelően határozott meg.

14 Az első szakaszban az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdése második albekezdése a) pontjának megfelelően kiszámította az egyes intézmények alapvető éves hozzájárulását, amelyet az adott intézmény biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettségei (a továbbiakban: nettó kötelezettségek) összegének és az Egységes Szanálási Mechanizmusban (ESZM) részt vevő összes tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény nettó kötelezettségei összegének az aránya alapján állapított meg. A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikke (1) bekezdésének megfelelően az ESZT bizonyos típusú kötelezettségeket levont az intézmény e hozzájárulás meghatározása során figyelembe veendő nettó kötelezettségeiből.

15 Az előzetes hozzájárulás kiszámításának második szakaszában az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdése második albekezdése b) pontjának megfelelően elvégezte az alapvető éves hozzájárulásnak az érintett intézmény kockázati profilja alapján történő kiigazítását.

16 Végül az ESZT úgy számította ki az egyes intézmények előzetes hozzájárulását, hogy az éves célszintet a kockázati profilnak megfelelően kiigazított alapvető éves hozzájáruláson alapuló arány alapján felosztotta valamennyi intézmény között.

A felek kérelmei

17 A felperes beadványainak végső állapotában lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot az őt érintő részében;

– az ESZT-t kötelezze a költségek viselésére.

18 Az ESZT azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

19 Az Európai Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

20 A keresetlevélben a felperes két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. és 14. cikkének megsértésére alapítja, amennyiben az ESZT a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulás kiszámítása során nem vette figyelembe az IPS-ben való részvételét, a második pedig másodlagosan a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. és 14. cikkének a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítés: HL 2019. L 165., 129. o.) 103. cikke (2) és (7) bekezdésének megsértése miatti jogellenességén alapul.

21 A Törvényszék Hivatalához a Törvényszék eljárási szabályzatának 86. cikke alapján 2022. szeptember 20-án benyújtott keresetlevelet kiigazító beadványban a felperes jelzi, hogy a keresetlevelében kifejtett teljes érvelését fenntartja, pontosítva, hogy az eredeti határozatnak a megtámadott határozattal való visszavonását és az annak helyébe lépő határozatot követően kérelmeit úgy kell értelmezni, hogy azok a megtámadott határozatra vonatkoznak.

22 Először a második jogalapot kell megvizsgálni, amellyel a felperes a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. és 14. cikkének jogellenességére hivatkozik, majd az első jogalapot, amely a megtámadott határozat jogszerűségére vonatkozik.

A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. és 14. cikkével szemben felhozott jogellenességi kifogásra alapított második jogalapról

Az elfogadhatóságról

23 Az ESZT azt állítja, hogy a második jogalap a pontosítás hiánya miatt elfogadhatatlan, mivel a felperes nem pontosította, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. és 14. cikkének mely rendelkezéseit kell alkalmazhatatlannak nyilvánítani azon az alapon, hogy azok sértik a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) és (7) bekezdését. Ezenkívül e felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének jogszerűsége a jelen ügyben nem releváns, mivel e rendelkezés nem alkalmazható.

24 A felperes úgy véli, hogy a második jogalap elfogadható.

25 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy ahhoz, hogy a kereset elfogadható legyen, a lényegi tény- és jogkérdéseknek, amelyeken a kereset alapul, ha csak röviden is, de magának a keresetlevélnek a megfogalmazásából koherens és érthető módon ki kell tűnniük a jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás biztosítása érdekében. Ugyancsak az állandó ítélkezési gyakorlat szerint elfogadhatatlannak kell tekinteni minden olyan jogalapot, amelyet nem megfelelően fogalmaztak meg a keresetlevélben (lásd: 2021. július 7-i Bateni kontra Tanács ítélet, T-455/17, EU:T:2021:411, 135. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2021. június 30-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-265/19, nem tették közzé, EU:T:2021:392, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Ami az ESZT által hivatkozott második jogalap egyértelműségének hiányát illeti, meg kell állapítani, hogy a keresetlevélben a felperes pontosítja, hogy csak arra az esetre hivatkozik a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. és 14. cikkével kapcsolatos jogellenességi kifogásra, ha a Törvényszék az első jogalap vizsgálata keretében úgy értelmezi e cikkeket, hogy azok nem teszik lehetővé az IPS-ben való 2018. évi részvételének figyelembevételét a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából.

27 Első jogalapjával a felperes egyrészt azt állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az lehetővé teszi az IPS-ben 2018-ban való részvételének figyelembevételét a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából. Másrészt arra hivatkozik, hogy a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások kiszámításához szükséges információk szolgáltatására vonatkozó referencia-időpont, amelyet e felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdése 2017. december 31-ben határoz meg, nem akadályozza meg az ESZT-t abban, hogy ezen időszak tekintetében figyelembe vegye az intézményvédelmi rendszerben való részvételét, amelyre 2018-ban került sor.

28 Következésképpen a keresetlevél átfogó olvasatából kitűnik, hogy a felperes jogellenességi kifogást emelt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdésével és 14. cikkének (1) bekezdésével szemben. Egyébiránt a tárgyaláson a felperes azt is megerősítette, hogy a második jogalappal e rendelkezések jogellenességére hivatkozik.

29 Ami az ESZT második érvét illeti, amely szerint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének jogszerűsége a jelen ügyben nem releváns, emlékeztetni kell arra, hogy az alapügyben valamely harmadik jogi aktus jogszerűségének vitatása során az EUMSZ 277. cikk alapján járulékosan felhozott jogellenességi kifogás csak akkor elfogadható, ha összefüggés áll

fenn e jogi aktus és azon szabály között, amelynek állítólagos jogellenességére hivatkoznak (2019. április 30-i Wattiau kontra Parlament ítélet, T-737/17, EU:T:2019:273, 56. pont; 2021. június 16-i Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji kontra Bizottság ítélet, T-126/19, EU:T:2021:360, 33. pont).

30 Az EUMSZ 277. cikket azonban kellően tágan kell értelmezni ahhoz, hogy biztosított legyen az intézmények általános jellegű aktusai jogszerűségének hatékony felülvizsgálata az ilyen aktusokkal szembeni közvetlen keresetekből kizárt személyek számára. Ily módon az EUMSZ 277. cikk hatályát ki kell terjeszteni az intézmények azon jogi aktusaira is, amelyek a megsemmisítés iránti kereset tárgyát képező határozat elfogadása szempontjából relevánsak voltak, amennyiben e határozat alapvetően ezeken alapul, még ha formálisan nem is szolgáltak annak jogalapjául. Egyébiránt valamely jogellenességi kifogás vizsgálata céljából egy és ugyanazon rendszer szabályai nem választhatók el mesterségesen (lásd: 2021. június 16-i Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji kontra Bizottság ítélet, T-126/19, EU:T:2021:360, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 A jelen ügyben a felperes arra hivatkozik, hogy az ESZT-nek a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése alapján figyelembe kellett volna vennie az IPS-ben 2018-ban való részvételét a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából, amit ugyanezen rendelkezés alapján megtagadott, mivel azt eltérően értelmezte.

32 A felhozott jogellenességi kifogással a felperes azt állítja, hogy ha a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének ESZT által a megtámadott határozatban elfogadott értelmezése helyes lenne, e rendelkezés jogellenes lenne, mivel sértené a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) és (7) bekezdését, mivel e rendelkezések arra kötelezik a Bizottságot, hogy e felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadása során meggyőződjön arról, hogy az alapvető éves hozzájárulások megfelelő módon igazodnak az intézmények kockázati profiljához, és hogy e kiigazítás során figyelembe veszik az intézmény IPS-ben való részvételét.

33 E körülmények között meg kell állapítani, hogy összefüggés áll fenn a megtámadott határozat és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése között.

34 Ez annál is inkább így van, mivel az ESZT fenti 29. pontban kifejtett érve annak követése esetén mesterségesen szétválasztaná az előzetes hozzájárulások kiszámításának a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelettel létrehozott rendszere szabályait, és megfosztaná az EUMSZ 277. cikket a hatékony érvényesülésétől.

35 Következésképpen az ESZT által a második jogalappal szemben felhozott elfogadhatatlansági kifogásokat el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

36 Második jogalapjával a felperes azt állítja, hogy amennyiben a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését és 14. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a valamely IPS-ben való 2018. évi részvétele nem vehető figyelembe a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából, e rendelkezések ellentétesek a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) és (7) bekezdésével.

37 Mivel a felperes a jelen jogellenességi kifogást csak a fenti 36. pontban hivatkozott esetben terjesztette elő, először is meg kell vizsgálni, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése és 14. cikkének (1) bekezdése lehetővé teszi-e az ESZT számára, hogy valamely intézmény a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából figyelembe vegye, hogy 2018-ban részt vett valamely IPS-ben. Ha nem ez a helyzet, akkor második lépésben azt kell értékelni, hogy e rendelkezések megfelelnek-e a 2014/59 irányelv 103. cikke (2) és (7) bekezdésének.

– A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének és 14. cikke (1) bekezdésének hatályáról

38 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy „[a]z intézmény státusának hozzájárulási időszak alatti megváltozása, ideértve a kis intézményeket is, nem befolyásolja az adott évben fizetendő éves hozzájárulást”.

39 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdése szerint „[a]z intézmény a szanálási hatóság rendelkezésére bocsátja a hozzájárulási időszakot megelőző év december 31-e előtt rendelkezésre álló legutóbbi jóváhagyott éves pénzügyi kimutatását, a jogszabály szerint engedélyezett könyvvizsgáló vagy könyvvizsgáló társaság által benyújtott véleménnyel együtt”.

40 A felperes arra hivatkozik, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely intézmény IPS-ben való részvétele az e rendelkezés értelmében vett státusváltozásnak minősül, és hogy az ilyen változást figyelembe kell venni az azt követő hozzájárulási időszak során, amelynek során e változás bekövetkezett, vagyis amelynek során az említett intézmény csatlakozott az IPS-hez. Így, mivel a felperes 2018-ban kezdett részt venni az IPS-ben, az ESZT-nek figyelembe kellett volna vennie ezt a körülményt a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából.

41 Ezenkívül az ESZT állításával ellentétben a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdése nem akadályozza meg abban, hogy a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása során figyelembe vegye, valamely intézmény IPS-ben vett részt 2018-ban, még akkor sem, ha e részvétel 2017. december 31-én még nem kezdődött meg. Mindenesetre e rendelkezés nem használható fel a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) és (7) bekezdésében előírt követelmény tiszteletben tartásának veszélyeztetésére, vagyis arra, hogy az előzetes hozzájárulásokat az intézmények kockázati profiljához igazítsák, különösen az intézmények IPS-ben való részvételét illetően.

42 Az ESZT és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.

43 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az ESZT az egyes intézmények előzetes hozzájárulását az ezen intézmények által e felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkével összhangban szolgáltatott információk alapján számítja ki.

44 Mindenekelőtt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy az intézményeknek legkésőbb a hozzájárulási időszakot megelőző év (a továbbiakban: N-1 év) december 31-ig be kell nyújtaniuk az ESZT-nek a rendelkezésre álló utolsó jóváhagyott éves pénzügyi kimutatásokat. A pénzügyi kimutatásokhoz csatolni kell a jogszabály szerint engedélyezett könyvvizsgáló vagy könyvvizsgáló társaság véleményét.

45 Meg kell állapítani, hogy az ilyen pénzügyi kimutatások véglegesítésének időtartamára tekintettel azok az információk, amelyek alapján az ESZT kiszámítja az egyes intézmények előzetes hozzájárulását, főszabály szerint a hozzájárulási időszakot megelőző utolsó előtti évre, vagy kivételes körülmények között olyan számviteli évre vonatkoznak, amely ezen utolsó előtti év során kezdődött, és amelyet az N-1 évben zártak le (a továbbiakban e két időszak tekintetében: N-2 referenciaév).

46 Továbbá a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (2) bekezdéséből kitűnik, hogy az intézményeknek az ESZT rendelkezésére kell bocsátaniuk legalább az e felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletében említett információkat, amelyek között szerepelnek az IPS-ben részt vevő intézmény által vállalt kötelezettségek, amelyek az említett felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében ki vannak zárva az előzetes hozzájárulások kiszámításából.

47 Végül a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy a rendelet II. mellékletében említett, a felügyeleti adatszolgáltatási követelmények hatálya alá tartozó információkat az érintett intézmény által az e felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdésében említett éves pénzügyi kimutatások referencia-időszakára vonatkozóan az illetékes hatóságnak benyújtott legutóbbi releváns felügyeleti jelentésében bejelentett formában kell az ESZT rendelkezésére bocsátani.

48 Így a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 14. cikke (1)–(3) bekezdésének együttes olvasatából kitűnik, hogy az ESZT-nek az előzetes hozzájárulásokat a legutóbbi jóváhagyott és tanúsított éves pénzügyi kimutatásokra (a továbbiakban: pénzügyi kimutatások) vonatkozó, az N-1 év december 31-én rendelkezésre álló információk alapján kell kiszámítania (lásd ebben az értelemben: 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 42. pont), azzal hogy ezek az információk tehát az N-2 referenciaév pénzügyi kimutatásaira vonatkoznak.

49 Ebben az összefüggésben pontosítani kell, hogy valamely intézmény előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából az intézmény IPS-ben való részvételére vonatkozó információ szorosan kapcsolódik a pénzügyi kimutatásaiban szereplő egyéb információkhoz. Amikor ugyanis az ESZT például a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdésének b) pontjában előírt IPS kockázati mutatót alkalmazza, e felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének megfelelően figyelembe kell vennie többek között az említett felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdésének a) pontjában előírt „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató relatív súlyát. Márpedig, amint azt az ESZT állította, anélkül hogy azt a felperes vitatta volna, az ez utóbbi kockázati mutatóra vonatkozó információk főszabály szerint szerepelnek az érintett intézmény pénzügyi kimutatásaiban.

50 Így, amennyiben az ilyen intézmény az N-1 évben vesz részt valamely IPS-ben, e részvételre az ezen intézmény előzetes hozzájárulásának kiszámítása szempontjából a fenti 45. pontnak megfelelően meghatározó N-2 referenciaévre vonatkozó pénzügyi kimutatások lezárását követően kerül sor. E körülmények között az IPS-ben való említett részvétel nem tekinthető az e pénzügyi kimutatásokkal összefüggő információnak. Ilyen esetben nem az ESZT-nek kell figyelembe vennie ezt a részvételt az említett intézmény érintett hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása során.

51 A felperes érvei nem alkalmasak e következtetés megdöntésére.

52 Először is, a felperes azt állítja, hogy az ESZT a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése alapján köteles figyelembe venni az intézmény N-1 évben való részvételét egy IPS-ben, mivel az ilyen részvétel az e rendelkezés értelmében vett státusváltozásnak minősül.

53 Anélkül, hogy meg kellene vizsgálni, hogy valamely intézmény IPS-ben való részvétele a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „státusváltozásnak" minősül-e, elegendő rámutatni arra, hogy mindenesetre e rendelkezés nem kötelezi az ESZT-t arra, hogy az érintett hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulás kiszámítása céljából figyelembe vegye az N-1 év során bekövetkezett ilyen változást.

54 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése ugyanis annak előírására szorítkozik, hogy valamely intézmény státuszának a hozzájárulási időszak alatti megváltozása „nem befolyásolja az adott évben fizetendő [előzetes] hozzájárulást". E rendelkezés így pontosítja, hogy a státuszváltozást nem kell figyelembe venni az azon évre fizetendő előzetes hozzájárulás kiszámítása céljából, amelynek során az említett változásra sor került, anélkül azonban, hogy előírná, hogy az említett változást szükségszerűen figyelembe kell venni a következő évre fizetendő előzetes hozzájárulás kiszámítása céljából.

55 E tekintetben először is a felperes nem állíthatja, hogy az „adott év" kifejezés használata a státuszváltozás éve és az azt követő év eltérő kezelését vonja maga után.

56 Önmagában ugyanis az a tény, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése pontosítja, hogy a hozzájárulási időszak alatti státusváltozás nincs hatással az ugyanezen időszak tekintetében fizetendő előzetes hozzájárulásra, nem jelenti azt, hogy azt *a contrario* a következő időszak tekintetében figyelembe kell venni.

57 Ezt követően, és feltételezve, hogy valamely intézmény IPS-ben való részvétele a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „státusváltozásnak" minősül, e felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 14. cikke (1)–(3) bekezdésének együttes értelmezéséből – amint az a fenti 48–50. pontban megállapításra került – az következik, hogy az ilyen részvételt figyelembe kell venni, ha az az N-2 referenciaévre vonatkozó pénzügyi kimutatásokkal kapcsolatos információkból következik.

58 Márpedig a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének szövegében semmi nem enged arra következtetni, hogy e rendelkezés eltérést biztosít e szabálytól.

59 Közelebbről, bár igaz, hogy – amint arra a felperes rámutat – a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikke e rendelet „Adminisztratív szempontok és bírságok" című 3. szakaszának részét képezi, ebből nem következhet az, hogy annak hatályát az előzetes hozzájárulások rendszerének tisztán adminisztratív szempontjaira kell korlátozni. Éppen ellenkezőleg, mivel az említett rendelet 4. cikkének (1) bekezdése kifejezetten előírja, hogy az ESZT-nek az előzetes hozzájárulásokat „az intézmények által a [2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet] 14. cikk[é]nek megfelelően" szolgáltatott információk alapján kell kiszámítania, e rendelkezés releváns az ilyen hozzájárulások kiszámítása szempontjából.

60 Végül nem lehet helyt adni a felperes azon érvének, amely szerint, ha a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése nem teszi lehetővé a státuszváltozás figyelembevételét azon hozzájárulási időszak során, amelynek során e változás bekövetkezett, e rendelkezés feleslegessé válna.

61 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének célja többek között az e felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (1) bekezdésének hatályával kapcsolatos bizonytalanság elkerülése, amennyiben az eltérést ír elő azon elvtől, amely szerint az előzetes hozzájárulásokat az N-1 év december 31-én rendelkezésre álló információk alapján kell kiszámítani (2022. szeptember 29-i ABLV Bank kontra ESZT ítélet, C-202/21 P, EU:C:2022:734, 61. pont).

62 Így a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének célja továbbra is fennáll, mivel kifejezetten egyértelművé teszi az e felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdéséből már hallgatólagosan levezethető következményt, vagyis azt, hogy valamely intézmény „státusának megváltozása” nem befolyásolhatja a szóban forgó évre fizetendő előzetes hozzájárulást.

63 A fentiekből következik, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése nem kötelezi az ESZT-t arra, hogy az előzetes hozzájárulás kiszámítása céljából figyelembe vegye valamely intézménynek az N-1 évben való részvételét egy IPS-ben.

64 Másodszor, a felperes nem állíthatja, hogy ez a kötelezettség a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (5) bekezdéséből ered, amely úgy rendelkezik, hogy „[a]mennyiben a szanálási hatóságnak benyújtott információk vagy adatok frissítésre vagy korrekcióra szorulnak, az ilyen frissítést vagy korrekciót indokolatlan késedelem nélkül be kell nyújtani a szanálási hatóságnak”.

65 E tekintetben pontosítani kell, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (5) bekezdésében említett frissítések az érintett intézmény által e felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdése alapján szolgáltatott információkra vagy adatokra vonatkoznak, tehát az N-2 referenciaévvel kapcsolatosak. Így az említett felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (5) bekezdésében semmi nem utal arra, hogy e rendelkezés célja annak lehetővé tétele valamely intézmény számára, hogy az ugyanezen felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdésében említett pénzügyi kimutatások által érintett időszaktól, azaz az N-2 referenciaévtől eltérő időszakra vonatkozó információkat nyújtson be az ESZT-nek.

66 Harmadszor, a felperes nem támaszkodhat a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének (3) bekezdésére annak alátámasztása érdekében, hogy az ESZT köteles figyelembe venni az N-1 évre vonatkozó információkat.

67 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy „[h]a az intézmények által a szanálási hatóságnak benyújtott információ ismételt megállapításra vagy módosításra szorul, a szanálási hatóság az érintett intézmény következő hozzájárulási időszakra vonatkozó [előzetes] hozzájárulásának kiszámításakor a frissített információnak megfelelően kiigazítja az [előzetes] hozzájárulást”.

68 Ebből következik, amint azt az ESZT állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének (3) bekezdése azon időpont meghatározására szorítkozik, amelytől kezdve az e rendelkezésben említett újrafeldolgozások vagy felülvizsgálatok joghatásokat váltanak ki, vagyis a következő hozzájárulási időszak tekintetében. Ezzel szemben az említett rendelkezésnek nem célja az előzetes hozzájárulások kiszámítása szempontjából releváns információk tekintetében az e felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdésében megállapított referencia-időpont módosítása.

69 Negyedszer, a felperes azt állítja, hogy az előzetes hozzájárulások kiszámítását az intézmények minden pénzügyi év január 1-jei „azonnali lezárása” alapján kell elvégezni, Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok State Street Bank International ügyre vonatkozó indítványa (C-255/18, EU:C:2019:539, 71. pont) alapján. Álláspontja szerint ezért az érintett IPS-ben való részvételét figyelembe kell venni a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása során.

70 E tekintetben egyrészt meg kell állapítani, hogy bár a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdése egyetlen időpontra utal, amely az N-1 év december 31., e hivatkozás az előzetes hozzájárulások kiszámításához használt pénzügyi kimutatások rendelkezésre állására vonatkozik. Márpedig az is szükséges, hogy az ezen időpontban rendelkezésre álló pénzügyi kimutatásokat megfelelően jóváhagyják és tanúsítsák, ami azt jelenti – amint az a fenti 45. pontban megállapításra került –, hogy e pénzügyi kimutatások az N-2 referenciaévre vonatkoznak.

71 Másrészt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (4) bekezdéséből kétségtelenül kitűnik, hogy – amint azt a felperes állítja – az érintett intézmény a hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások kiszámításának alapját képező információkat legkésőbb a hozzájárulási időszak évének január 31-ig szolgáltathatja. Ez azonban nem érinti a fenti 42–50. pontból következő azon megállapítást sem, amely szerint ezeknek az információknak az N-1 év december 31-én rendelkezésre álló pénzügyi kimutatásokra kell vonatkozniuk, és így az N-2 referenciaévvel kapcsolatosak.

72 Ötödször, ugyanezt a következtetést kell levonni a felperes azon érvét illetően, amely szerint az intézmény IPS-ben való részvétele nem olyan számviteli adat, amely ingadozhat. A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (4) bekezdésében említett információk esetleges ingadozó vagy statikus jellege ugyanis nem releváns e felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikke (1) bekezdésének egyértelmű szövegére tekintettel, amelyből kitűnik, hogy az előzetes hozzájárulások kiszámításához szükséges információknak az N-1 év december 31-én rendelkezésre álló pénzügyi kimutatásokra kell vonatkozniuk, és így – amint az a fenti 45. pontban megállapításra került – az N-2 referenciaévvel kapcsolatosak.

73 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének (1) bekezdése nem kötelezi az ESZT-t arra, hogy az előzetes hozzájárulás kiszámítása céljából figyelembe vegye az intézmény IPS-ben való részvételét az azon időszakot követő hozzájárulási időszak során, amelynek során e részvételre sor került, és azt egyébként nem is teszi lehetővé számára.

74 E következtetést megerősíti az előzetes hozzájárulások 2014/59 irányelvvel és 806/2014 rendelettel bevezetett rendszere által követett cél, amint azt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet pontosítja.

75 Amint ugyanis az a fenti 48. pontban megállapításra került, az ESZT feladata, hogy az előzetes hozzájárulásokat az N-1 év december 31-én rendelkezésre álló, az N-2 referenciaévre vonatkozó pénzügyi kimutatásokkal kapcsolatos információk alapján számítsa ki.

76 Márpedig, ha az ESZT-nek figyelembe kellene vennie az érintett intézmények bármely IPS-ben az N-1 évben való részvételét, veszélybe kerülhetne az előzetes hozzájárulások következő évben elvégzett kiszámításának megbízhatósága, mivel az ESZT-nek többek között az említett, megfelelően jóváhagyott pénzügyi kimutatásokra vonatkozóktól eltérő információk alapján

kellene elvégeznie az említett számítást. Az említett számítás megbízhatóságának hiánya ily módon azzal a kockázattal járna, hogy akadályozza az előzetes hozzájárulások rendszere által követett azon célkitűzés megvalósítását, hogy legkésőbb 2023. december 31-ig elérjék az ESZM-ben részt vevő tagállamok területén engedélyezett valamennyi intézmény biztosított betétei összegének legalább 1%-át (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 41. és 43. pont).

77 Végül az IPS-ben az N-1 év során való részvétel figyelembevétele érintené az előzetes hozzájárulások kiszámításának koherenciáját, valamint az e számításhoz felhasznált információk összehasonlíthatóságát. Míg ugyanis az ESZT az ilyen számításhoz a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. és 14. cikkének megfelelően figyelembe veszi az N-2 referenciaévre vonatkozó információkat (lásd a fenti 48. pontot) az intézménynek az IPS-ben az N-1 év során való részvételével kapcsolatban egy másik időszakra, nevezetesen az N-1 évre vonatkozó információt kell figyelembe vennie.

78 A fentiekre tekintettel a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését és 14. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azok nem teszik lehetővé az ESZT számára, hogy valamely intézmény 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából figyelembe vegye a valamely IPS-ben való 2018. évi részvételét.

– A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének és 14. cikke (1) bekezdésének a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) és (7) bekezdésére tekintettel fennálló jogszerűségéről

79 Második jogalapjával a felperes azt állítja, hogy amennyiben a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését és 14. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a valamely IPS-ben való 2018. évi részvétele nem vehető figyelembe a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából, e rendelkezések ellentétesek a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) és (7) bekezdésével.

80 A második jogalap két részre oszlik, amelyek közül az első a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) és (7) bekezdésében előírt azon követelmény megsértésén alapul, amely szerint az előzetes hozzájárulásokat az egyes intézmények kockázati profiljához kell igazítani, a második pedig a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének h) pontjában előírt azon feltétel megsértésén alapul, amely szerint az előzetes hozzájárulások meghatározásának figyelembe kell vennie azt a tényt, hogy egy intézmény IPS-ben vesz részt.

81 Az ESZT és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.

82 Mivel a jogalap e két része szorosan kapcsolódik egymáshoz, azokat együttesen kell vizsgálni.

83 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az előzetes hozzájárulások kockázati profilhoz való hozzáigazítására vonatkozó szabályoknak a 2014/59 irányelv 103. cikkének (7) bekezdésében előírt felhatalmazás alapján a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet általi pontosítása során a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, amikor összetett mérlegeléseket és értékeléseket kell végeznie (lásd ebben az értelemben: 2023. december 20-i Landesbank Baden-Württemberg kontra ESZT ítélet, T-389/21, EU:T:2023:827, 105–111. pont).

84 Ugyanez a helyzet a Bizottság azon hatáskörét illetően is, hogy meghatározza az előzetes hozzájárulások kockázati profilhoz való hozzáigazítása szempontjából releváns információk figyelembevételére vonatkozó referencia-időpontokat, ideértve az intézmény intézményvédelmi rendszerben való részvételének figyelembevételére vonatkozó referencia-időpontot is.

85 Egyrészt ugyanis e meghatározás szerves részét képezi az előzetes hozzájárulások kockázati profilhoz való igazítása módszerének, amely összességében összetett értékeléseket és értékeléseket foglal magában (lásd ebben az értelemben: 2023. december 20-i Landesbank Baden-Württemberg kontra ESZT ítélet, T-389/21, EU:T:2023:827, 105–111. pont).

86 Másrészt a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének h) pontja annak jelzésére szorítkozik, hogy amikor a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogad el az előzetes hozzájárulások intézmények kockázati profiljához való igazítása fogalmának pontosítása érdekében, figyelembe kell vennie azt a tényt, hogy valamely intézmény az IPS-hez tartozik, anélkül azonban, hogy pontosítaná azt az időpontot, amikor ezt a tényt figyelembe kell venni.

87 E körülmények között az előzetes hozzájárulások 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdése szerinti kiigazítása módszerének, és különösen az intézmény IPS-ben való részvétele figyelembevételének referencia-időpontját illetően az európai uniós bíróság felülvizsgálatának annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy a Bizottságra ruházott mérlegelési jogkör gyakorlása nem volt-e nyilvánvalóan hibás vagy nem követtek-e el hatáskörrel való visszaélést, illetve hogy a Bizottság nem lépte-e nyilvánvalóan túl a mérlegelési jogkörét (lásd ebben az értelemben: 2023. december 20-i Landesbank Baden-Württemberg kontra ESZT ítélet, T-389/21, EU:T:2023:827, 112. pont).

88 Ebből következik, hogy a felperesnek kell bizonyítania, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése és 14. cikkének (1) bekezdése nyilvánvaló értékelési hibában vagy hatáskörrel való visszaélésben szenved, vagy nem tartja nyilvánvalóan tiszteletben a Bizottság hatáskörének korlátait.

89 E tekintetben mindenekelőtt hangsúlyozni kell, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletben a Bizottság igenis figyelembe vette az intézmények IPS-hez tartozását olyan tényezőként, amely releváns volt az előzetes hozzájárulásoknak az intézmények kockázati profiljához való igazítása szempontjából.

90 Közelebbről, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikke (1) bekezdése b) pontjának megfelelően az IPS-ben részt vevő intézmény által vállalt bizonyos kötelezettségek ki vannak zárva az alapvető éves hozzájárulások kiszámításából. Ezenkívül e felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdésének b) pontja és 7. cikke (4) bekezdésének b) pontja figyelembe veszi az intézmény IPS-ben való részvételét annak érdekében, hogy az alapvető éves hozzájárulást az intézmény kockázati profiljához igazítsa.

91 Ezt követően igaz, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikke (1) bekezdésének megfelelően az előzetes hozzájárulások kiszámítása az e rendelkezésben említett pénzügyi kimutatások referencia-időpontja és az előzetes hozzájárulások kiszámításának időpontja közötti időszakkal időben eltolva veszi figyelembe az IPS-ben való részvételt.

92 Ezt a megközelítést azonban az indokolja, hogy valamennyi érintett intézmény tekintetében olyan közös időpontot kell megállapítani, amely lehetővé teszi az előzetes hozzájárulások kiszámítása céljából általuk szolgáltatott adatok és információk összehasonlítását. Egyrészt ugyanis a fenti

75. pontban kifejtett megfontolásokból kitűnik, hogy ez az időpont többek között arra irányul, hogy lehetővé tegye az ESZT számára, hogy a jóváhagyott pénzügyi kimutatások alapján megbízhatóan számítsa ki az előzetes hozzájárulásokat, és így elérje az ugyanezen pontban hivatkozott célt.

93 Másrészt a fenti 91. pontban hivatkozott időbeli eltolódás nem nyilvánvalóan alkalmatlan, mivel a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikke (1) bekezdésének megfelelően az ESZT figyelembe veszi az utolsó jóváhagyott és tanúsított pénzügyi kimutatásokra vonatkozó információkat, így az előzetes hozzájárulások kiszámítása azon első évhez kapcsolódó információkon alapul, amelyre vonatkozóan azok jóváhagyott és tanúsított formában rendelkezésre állnak (lásd a fenti 45. pontot).

94 Végül meg kell állapítani, hogy a felperes nem terjesztett elő más bizonyítékokat annak alátámasztására, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése és 14. cikkének (1) bekezdése nyilvánvaló értékelési hibát vagy hatáskörrel való visszaélést tartalmaz, vagy hogy azok nyilvánvalóan nem tartják tiszteletben a Bizottság hatáskörének korlátait azon időpont meghatározása során, amikor valamely intézmény IPS-ben való részvételét figyelembe kell venni.

95 Ilyen feltételek mellett a felperes második jogalapját el kell utasítani.

Az első, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének és 14. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

96 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy az ESZT azáltal, hogy a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulás kiszámítása céljából megtagadta az érintett IPS-ben 2018 során való részvételének figyelembevételét, megsértette a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését és 14. cikkének (1) bekezdését.

97 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.

98 Meg kell állapítani, hogy a felperesnek az érintett IPS-ben való részvételére nem az N-2 referenciaévben, azaz 2017-ben került sor, mivel ezt az IPS-t csak 2018-ban hozták létre.

99 Márpedig, amint az a fenti 43–78. pontból kitűnik, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését és 14. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azok nem teszik lehetővé az ESZT számára, hogy a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulás kiszámítása céljából figyelembe vegye a felperes valamely IPS-ben 2018 során történt részvételét.

100 E következtetést nem kérdőjelezi meg a felperes azon érve, amely szerint a 2017. december 31-én rendelkezésre álló pénzügyi kimutatásai bizonyos információkat tartalmaznak azon IPS létrehozásával kapcsolatban, amelynek tagja, és az ESZT-nek így azokat a 2019. évi hozzájárulási időszak tekintetében figyelembe kellett volna vennie.

101 A 2014/59 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 8. pontja értelmében ugyanis az ESZT az előzetes hozzájárulás kiszámítása céljából csak azokat az IPS-eket veheti figyelembe, amelyeket az 575/2013 rendelet 113. cikkének (7) bekezdésével összhangban engedélyeztek.

102 Márpedig meg kell állapítani, hogy a szóban forgó IPS létrehozása csak azt követően vált véglegessé, hogy a Banco de España 2018 márciusában megerősítette, hogy az ezen IPS létrehozására vonatkozó megállapodás megfelel az 575/2013 rendelet 113. cikkének (7) bekezdésében előírt követelményeknek.

103 E körülmények között az ESZT nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a 2019. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulás kiszámítása céljából nem vette figyelembe, hogy a felperes 2018-ban részt vett az érintett IPS-ben.

104 Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant, valamint a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

105 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, kötelezni kell a saját költségeinek viselésén kívül az ESZT részéről felmerült költségek viselésére, ez utóbbi kérelmének megfelelően.

106 Az eljárási szabályzat 138. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített tizedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Banco Cooperativo Español, SA-t kötelezi a saját költségein felül az Egységes Szanálási Testület (ESZT) részéről felmerült költségek viselésére.

3) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. január 22-i nyilvános ülésen.

Aláírások